

Ελένη. "Ετσι μου φαίνεται κι' εμένα.

Μεγάλος μίστορης ο Ρούμπενς ως τόσο, λέει ο κύριος Γιάννης της καρά Γιάννας στο Μουσείο. Μιά βουρτσάκι, και σου κάνει το γέλοο κλάμα!

— Αυτό δα το κάνει κι' ο δάσκαλός μας! παύεται και λέει το Γιαννοπούλο.

Κι' ακούγω πως η Κυρία Πανταράδα είναι πολύ-ξερη γυναίκα.

— Πολύξερη, λέει: "Η μαγέρισσά της έκαμε κι' όλες τις φαμελιές της γαιτονιάς.

— Βλέπω κι' έχετε φυλακτήρι, Κυρία μου.

— Μάλιστα, είναι από τὰ μαλλιά του τυζόγου μου.

— Μά ο τυζόγος σας ζή ακόμα!

— Ναί, μά τὰ μαλλιά του πένε.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

BYZANTINO ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ

Ο ΟΨΑΡΟΛΟΓΟΣ

(Από τὸ καινούριο βιβλίο τοῦ κ. Κρουμπάχερ: Das mittelgriechische Fischbuch).

Βασιλεύοντος τοῦ πανενδόξιστου Κήτου καὶ ἀνθυπατεύοντος τοῦ παραβλέπτου Διόφινου, συνεδριάζοντες δὲ Ὁρκίονος τοῦ μεγάλου δομεστικού, Σιφίου τοῦ πρωτοστάτου, Κεφάλου τοῦ ἐπικέρνου, Ψηφίου τοῦ λογαριῶ, Λαβρακίου τοῦ καϊδαροῦ, Γλανίου τοῦ λογοβότου, Σουακίου τοῦ παρακοινομένου καὶ Ὀστρείδου τοῦ καυτοφύλακος

καὶ ἦλθεν ἡ Συναγρίδα καὶ ἡ Λαβρακίτουρνα καὶ ἀνήγγειλαν πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι ὁ Τζήρος ὁ λειψαζούγγιος μετὰ Τριχέου τοῦ κόμματος ἐβουλεύσαντο κατὰ τῆς βασιλείας σου. ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς Κήτος εἶπε πρὸς τὴν Συναγρίδα: Ψευδὴς ἀνήγγειλες, Συναγρίδα, πρὸς τὴν βασιλείαν μου.

εὐθύς γοῦν ἐξεπλήθυνεν καὶ ὁ κύριος Ὁμύδιος μετὰ μαύρης στολῆς τοὺς λόγους ἀποκρινόμενος: Μὰ τὴν ἀδελφὸν μου τὸν Καλαμάριον καὶ τὸν ἀνεψιὸν μου τὸν Κτένιον καὶ τὸν συμπέθερόν μου τὸν Πάγγουρον, ἀληθῶς ἔφη ἡ Συναγρίδα καὶ ἡ Λαβρακίτουρνα πρὸς τὴν βασιλείαν σου.

ὁ δὲ βασιλεὺς Κήτος πρὸς τοὺς παρεστώτας ἔφη: Σεβαστὲ Στάκε καὶ Θύννα καὶ Βόσκαρε, προκαθήμενε τοῦ βουτταρίου. Βαρβαμέχουμε καὶ ἐπαρχε Τοῦρνα, Ὑόκα καὶ Φιλόμυλα, Ἀθερίνα καὶ Τρουγόνα, Ρίνα καὶ Βάτε, οἱ καὶ τὰς βίδλους κρατεῖτε.

Σ. Μά, ὦ καλότυχε Κρίτωνα, γιατί τόσο νὰ μᾶς μέλη γιὰ τὸ τί θὰ πῇ ὁ κόσμος; Ξέρεις πῶς οἱ διαλεχτοί, ποὺ ἀξίζει πειότερα νὰν τοὺς νοιαζόμαστε, ὅπως γίνονται τὰ πράματα' αὐτά, ἔτσι καὶ θὰν τὸ παραδεχτοῦν πῶς γένηκαν.

Κ. Κι' ὅμως καλὰ τὸ βλέπεις, Σωκράτη, πῶς εἶν' ἀνάγκη νὰ μᾶς μέλη καὶ γιὰ τὴ γνῶμη τῶν πολλῶν. Νὰ τὼρ' αὐτὴ ἡ συμφορὰ ποὺ δείχνει φανερά, πῶς μποροῦν οἱ πολλοὶ ὄχι τὰ μικρότερα, μὰ τὰ μεγαλύτερα κακὰ νὰ φέρουν, ὅταν πάρουν κανένα στὸ στόμα τους.

Σ. Μακάρι, Κρίτωνα, νὰ μπορούσαν οἱ πολλοὶ νὰ κάνουν τὰ μεγαλύτερα κακὰ, γιὰ νὰ μπορούσαν τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὰ μεγαλύτερα καλὰ. Θάταν πολὺ καλὸ τοῦτο. Μὰ τώρα δὲ μποροῦν οὔτε τὸνα οὔτε τᾶλλο· γιατί βέβαια οὔτε γνωστικὸ ἔχουν τὴ δύναμη νὰ σὲ κάνουν οὔτε ἀμυαλό, παρὰ κάνουν ἐκεῖνο μόνο ποὺ τοὺς κατέβη.

IV. Κ. "Λς εἶν' αὐτὰ ἔτσι ὅπως τὰ λές' μόνο πέ μου τὸ ἔζη, Σωκράτη. Μήπως ἄραγε ἔχεις τὴν ἐννοια γιὰ μένα καὶ τοὺς ἄλλους φίλους σου, ἂν ἐσὺ βγῇς ἀπὸ τὸ πέρα, μὴν τύχη καὶ μᾶς βάλουν σὲ μετελάδες οἱ συκοφάντες ποὺ σὲ φευγατίσαμε ἀπ' ἐδῶ, κι' ἀναγκαστοῦμε ἡ ὅλη μας τὴν περιουσία νὰ χάσουμε ἢ πολλὰ χρήματα ἢ κι' ἀκόμα

πρὸς αὐτοὺς, καθὼς ὁ κύριος Ὁμύδιος ἐφθέγγετο, καὶ ἐξετάσετε τὸ ἀληθές.

οἱ δὲ εἶπον: "Ἡμεῖς, ὦ δέσποτα, δεῖ τὴν δικαίαν κρίσιν θέλοντες λοιπὸν ἱκετεύομεν σε τοῦ προτάξαι καὶ ἐλθεῖν τοὺς ἀρχοντας καὶ ἡγεμόνας.

προστάξαντος οὖν τοῦ βασιλέως καὶ εἰσελθόντων τῶν ἀρχόντων παρίστανται γοῦν οἱ νετάρικαι καὶ οἱ παρόμοιαι, ὁ Κουβίδης τε καὶ Γαλέα, ἡ Ζαργάνα καὶ ἡ Ἐγκαρίς, ἡ Ἐγραυλὴ καὶ ἡ Κουτζουρίνα, ἡ Λακέρτα καὶ ὁ Δύχνος, τὸ Σκορπίδιον, ὁ Ἀντακόκυλλος, τὸ Σαυρίδιον, τὸ Ἀγέλι καὶ ἡ Ὀσμαρίδα.

καὶ προστάξας ὁ βασιλεὺς Κήτος ἔφεραν τὸν Τζήρον μετὰ κλοτζάτων καὶ τυμπανιστριῶν, ἀλλὰ δὴ καὶ τὸν πραιτορα Μαζὸν καὶ Τριχέον τὸν κόμμητα καὶ σταθέντες εἰς τὸ μέσον ὅτε Τριχέος καὶ Μαζὸς εἶπαν τὸ ἀληθές, ὅτι ὁ Τζήρος παρώξυνεν ἡμᾶς.

εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς Κήτος: Ἀληθὴς εἶπεν ὁ Τζήρος ὁ λειψαζούγγιος, ὅτι ἡ Συναγρίδα καὶ ἡ Λαβρακίτουρνα ψευδὴς ἀνήγγειλαν τὴν βασιλείαν σου;

ἐκραξαν καὶ εἶπαν οἱ μάρτυρες, ὅτι μᾶλλον ψευδὴς ἀνήγγειλεν ὁ Τζήρος τῇ βασιλείᾳ σου.

ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς Κήτος καὶ ὀρίσας μετὰ θυμοῦ μεγάλῳ ἤφεραν ψαλίδιον καὶ ἐκοψεν τὸ γένειον τοῦ Τζήρου καὶ ἔβαλε φωνὴν μεγάλην μετὰ κλαυθμοῦ ὁ Τζήρος καὶ εἶπεν: Ἀνάθεμά σε, Συναγρίδα, καὶ ἀνάθεμά τὸ γένος σου, καὶ ἐπάρας τὸ γένειον αὐτοῦ ἐπῆγεν καὶ ἔδειξεν τὸν τὸν ἀδελφόν του τὸν Τριχέον. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐκλαυσεν πικρῶς καὶ ὀδυνηρῶς καὶ εἶπε: Φεῖ τὸ τί ἐπαθεν ὁ ἀδελφός μου ὁ Τζήρος.

Τότε ἐκατηράσατο τὸν Τζήρον ὁ βασιλεὺς καὶ εἶπεν: Ἀπὸ τοῦ πτωχοῦ τὸ στόμα μὴ ἐγλύσῃς. Τζήρε, καὶ ἡ τιμὴ σου νὰ εἶναι αὐτό, τὸ λέγουν φύλιν, καὶ ἀπὸ κλοτζάτων καὶ ὡς κλοτζάτω καὶ ἀπὸ βρωμαρέας μὴ ἐγλύσῃς, Τζήρε, Τζήρε!

καὶ εὐθύς κράξαντες οἱ ἰχθυεὶς ὅπαξ ἅπαντες εἶπαν: Εἰς πολλὰ ἔτη, δέσποτα!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΣΥΚΑ--ΣΥΚΑ

"Όλα εἶναι φυσικά. "Όλα στὴν θέσιν των. Μὲ τὴν πλέον θαυμαστὴν ἀναλογίαν. Ἰδοὺ. Ἐδῶ εἶνε ἡ πολιτικὴ. Ὁ κ. Δηλιγιάννης, ὁ κ. Θεοτόκης, ὁ κ. Ζαῖμης. Πάρτε τρεῖς κληρικούς. Τρεῖς ἐπιστήμονας. Τρεῖς λογίους. Τρεῖς σοφοὺς. Τρεῖς στρατιωτικούς. Τρεῖς νευρικούς. Τρεῖς γνωστικούς ἀπὸ τὰ

ἄλλο τίποτα νὰ πάθουμε; Γιατί ἀνφοβᾶσαι τίποτα τέτοιο, στὸ καλὸ αὐτὸς ὁ φόβος' εἵμασθ' ἡμεῖς πρόθυμοι, ἀφοῦ σὲ γλυτώσουμε, νὰ ὑποφέρουμε καὶ τοῦτο τὸν κίνδυνον κι' ἀκόμη μεγαλύτερο, ἂν εἶν' ἀνάγκη. Ἄκου με, νὰ σὲ χαρῶ καὶ μὴν κάνης ἄλλοιως.

Σ. Κι' αὐτὴ τὴν ἐννοια ἔχω, Κρίτωνα, κι' ἄλλες πολλές.

Κ. Λοιπὸν νὰ μὴν τὴν ἔχῃς κι' αὐτὴ· γιατί πρῶτα πρῶτα δὲν εἶνε πολὺ στρογγυλὸ τὸ ποσὸ ποὺ ζητοῦν μερικοί, γιὰ νὰ σὲ γλυτώσουν ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ σὲ στείλουν ἔξω. Ἐκτός αὐτό, δὲ βλέπεις αὐτονοῦς τοὺς συκοφάντες; τί τιποτένιοι ποῦνε καὶ καθόλου δὲ θὰ χρειάζονται πολὺ ποσὸ γι' αὐτούς; Καὶ σὺ ἔχεις στὴ διάθεσί σου τὰ δικά μου χρήματα, ποὺ εἶναι, καθὼς νομίζω, ἀρκετὰ· ἐπειτα κι' ἂν ἀκόμα, ἔχοντας τὴ ἐννοια μου, στοχάζεσαι πῶς δὲν πρέπει νὰ ξοδεύῃς τὰ δικά μου, νὰ ποῦ εἶν' ἄλλοι ξένοι φίλοι μας ἐδώπερ, ἐτοιμοὶ νὰ ξοδέψουν· μάλιστα ἕνας κέρεσε ἐπιταυτοῦ ἀρκετὸ ποσὸ, ὁ Σιμμίξας ὁ Θηβαῖος· κι' ὁ Κέδνητας εἶν' ἐτοιμος κι' ἄλλοι πάρα πολλοί. Γιὰ τοῦτο, αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω, νὰ μὴν ἀμελήσῃς νὰ σώτῃς τὸν ἑαυτὸ σου μὲ τὸ νάχῃς αὐτές τις ἐννοιας. Μήτε νὰ σὲ δυσκολέψῃ ἐκεῖνο ποῦλεγε: στὸ Δικαστήριον, πῶς ἄμα βγῇς δὲ θὰ ξέρῃς τί νὰ κάνης τὸν ἑαυτὸ

σπήτια των. Τρεῖς τρελλοὺς ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖον. Θὰ εὐρήτε ὅλους νὰ ὁμοιάζουν καταπληκτικῶς, ἕκαστος ἀπὸ τοὺς τρεῖς οἰουσθήποτε μὲ ἕκαστον ἀπὸ τοὺς τρεῖς κορυφαίους. Οἱ τρεῖς πρῶτοι ὑπόθεσε ὅτι ἐφτειάσθησαν ἀπὸ ἕνα καραγκιοζοπαίκτην. Ἀπὸ ἕνα Μίμαρον. Ὅτι ἐκόπησαν ἀπὸ τρία τραπουλόχαρτα. Καὶ ὅτι ἐπάνω σ' αὐτὰ τ' ἀχνάρια κόπτονται ὅλα τὰ ἄλλα καραγκιοζάκια. Οἱ ὕπουργοί μας. Οἱ σοφοί μας. Οἱ καπεταναῖοι μας. Οἱ δάσκαλοί μας. Κάθε ἀνθρωπίνῃ ὑπαρξί· λεγομένη: πολίτης· Ἕλλην. Καὶ πολίτισσα. Διότι δὲν ἐξαιροῦνται αἱ Ἑλληνίδες.

Εἰς τὸ κράτος αὐτὸ τὸ καραγκιοζικὸν δὲν διατάσσουσιν τὴν κοινωνικὴν ἁρμονίαν οἱ δημοσιογράφοι. Ἐὰν ὑπάρχουν μερικοὶ ἐξαιρέσεις, ἐλάχιστα, δὴ τρεῖς, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Ἰδιότης των λογαριασμοῦ.

Αὐτὸ τὸ αἰδικὸς των λογαριασμοῦ πρέπει νὰ ἐξηγήσωμεν.

..

Προχθὲς συνάντησα εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας ἕνα γνώριμόν μου κύριον.

— Δέ μοῦ λές ποῦ ποῦλοῦνε χτεσινὲς ἐφημερίδες;

— Νά, ἐκεῖ εἰς τὸ περίπτερον.

— Ἦέλω ν' ἀγοράσω τοὺς "Καιροὺς".

— Μπᾶ! Τι τοὺς θές;

— Τοὺς θέλει ἡ γυναίκα μου. Διαβάζει τὴν "Πάπισσα Ἰωάννα".

Ἐκαταλίσσατε; Οἱ "Καιροὶ" ἔλυσαν τὸ πρόβλημα. Ἐφ' ὅσον ἐνησχολοῦντο εἰς σοβαρὰν, πιθανόν, δημοσιογραφικὴν ἐργασίαν, πολιτικὴν, κοινωνικὴν, φιλολογικὴν, εἶχαν πάθει ἕνα εἶδος κυκλοφορικῆς ἀναιμίας. Ἐσταμάτησαν λοιπὸν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀδύσσου τῆς σεμνότητος εἰς τὴν ὁποίαν ἐκλιναν. Καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὰ ὄργια. Ἡ σεμνὴ ἐφημερίς ἀπέβλεπε τὸν παρθενικὸν τῆς χιτῶνα—διὰ νὰ ἐμιλήσῃ ποιητικῶς—καὶ ὡς ἡθοποιὸς τῆς πλέον ἀσέμνου γαλλικῆς πρόζας κραιπαλεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἱπποκόμου τῆς ὑποκρινομένης καπνοῦ βασιλίσσαν Καρλότταν, ὀργιάζει εἰς τὸν κοιτῶνα ἐνὸς καλογῆρου εἰς τὸν ρόλον τῆς Παπίσσης Ἰωάννας, κολυμβᾷ εἰς τὰ αἵσχη τῆς Σερβικῆς αὐτῆς ὡς Ἀράχα, μεταβάλλεται τέλοος εἰς τοῖδον τῆς "Ἀλάμπρας" διδούσα παραστάσεις μὲ κολυμπό, πυρκαϊές, γάττας καὶ εἰκόνας γυνα

σου. Γιατί καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα μέρη, ὅπου κι' ἄπῃ, θὰ σ' ἀγαπήσουν· κι' ἂν θές νὰ πᾶς στὴ Θεσσαλονίκῃ, ἔχω γ' ὁ καίπερ πιασμένους φίλους, ποὺ μποροῦν νὰ σὲ περιποιηθοῦν πολὺ καὶ νὰ σοῦ δώσουν τὴν ἀσφάλεια ποὺ χρειάζεσαι γιὰ νὰ μὴ σὲ πειράξῃ κανένας στὴ χώρα.

V. Ἀκόμα, Σωκράτη, στοχάζουμαι πῶς οὔτε δικαίον πρᾶμα εἶν' αὐτὸ ποὺ κάνεις, νὰ προδώσῃς τὸν ἑαυτὸ σου, ἐνῷ μπορεῖς νὰ γλυτώσῃς· ἐσὺ πᾶς ἀπὸς σου νὰ πᾶς σὲ πρᾶματα, ποὺ κι' οἱ ἐχθροί σου θὰ σ' ἐρριχναν πρόθυμα καὶ σ' ἐρριζαν θέλοντας νὰ σὲ καταστρέψουν. Ἐξόν αὐτό καὶ τὰ παιδιὰ σου μοῦ φαίνεται πῶς προδίδεις, ποῦ, ἐνῷ μπορεῖς νὰ τὰ μεγαλώσῃς καὶ νὰν ἀναθρέψῃς, θὰν τᾶφῃς καὶ θὰ φύγῃς, κι' ὅσο στέκει στὸ χέρι σου ὅπου τύχῃ, ἐκεῖ θὰ καταντήσουν· καὶ φυσικὰ τὰ περιμένει τέτοια τύχη, σὰν ποῦ ἀπολαύουν συνήθως οἱ σὲ ὀφθαλμοὺς τὰ ὀφθαλμὰ. Γιατί ἡ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ κάνῃ παιδιὰ ἢ νὰ τραβᾷ μαζί τους μεγαλώνοντας τα· ὡς τὸ τέλος, κι' ἀνατρέποντας. καὶ σὺ μοῦ φαίνεται πῶς προτιμᾷς τὰ πειρὰ εὐκολὰ ἐνῷ πρέπει, ὅπου θὰ προτιμᾷς ἕνας καλὸς καὶ γενναῖος ἄνθρωπος, αὐτὰ νὰ προτιμᾷς, ἀφοῦ ἔχεις τὴν ἀξίωσιν πῶς σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ γιὰ τὴν ἀρετὴ φροντίζεις. Γιατί ἐγὼ τοῦλάχιστον καὶ γιὰ δικὸ σου

κὼν ἐν ἀδαμιαία περιβολῇ, μεῖς οὖν γενικὴν εἰς τὰς στήλας τῆς, μίαν πεντάραν.

Γιατί όλα αυτά; Γιατί! Μία κόρη όταν πεινᾷ γίνεται εὐκολώτατα εταίρα. Πουλιέται. "Ε, έτσι τώρα καὶ ἡ ἐφημερίδα: «Καιροί», πουλιέται. Καὶ καλοπουλιέται μάλιστα.

Έτσι πουλιέται καὶ ἡ «Ἀστραπή». Έτσι πουλιέται... ὅποια θέλει. Θέλει; ὁ «Νουμάς» νὰ κυκλοφορήσῃ αὐτὸν εἰς εἴκοσι χιλιάδες φύλλα, ἀγαπητὲ φίλε μου Ταχόπουλε; Ἀνάγκη; Τὴν Κυριακὴν ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες: τὸ ἔξοχον λυρικὸν ποίημα, ὁ «Ρόδινος κόσμος». Ταύτοχρόνως δὲ καὶ τὸ ὑψίστου φιλολογικὸν ἐνδιαφέροντος ἀνάγνωσμα, ὁ «Ἀπομνημονεύματα μιᾶς κυρίας ὑψηλῆς περιωπῆς». Καὶ τρίτον ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ φύλλου ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες καὶ τὴν «Μακεδονικὴν μετ'... εἰκόνων»!

Διάβολε. Ἄν με τέτοια ἀναγνώσματα δὲν κερδίσης ὅσα χαρίζουν εἰς τὸν Μουρούζη δυνάστες ἐφημερίδες, αἱ ὅποιαι τὸν ἐστεῖλαν εἰς τὴν Ἀλάσκαν, δέχομαι νὰ με κάψουν, ὅπως μιὰ ἄλλη ἐφημερίδα ψήνει κατ' αὐτὰς καὶ τρώγει νάυτα: Ἀμερικανούς. Νὰ ἐπρωγε τοὺλάχιστον Βουλγάρους! Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ ὁφθαλμοκρινὴ τὴν κνίσαν ψηνομένων ἀνθρώπων, ἂν ἔχομεν δύο καλὰ ἐφημερίδας, εἶνε ἡ μία

Ποιὸς φταίει λοιπόν; Δὲν σοὺ τὸ εἶπα; Κανεὶς δὲν φταίει. Δὲν φταίει ὁ κόσμος. Δὲν φταίμε ἡμεῖς. Ὅλοι φταίμε. Ἐν εἰς ἓνα διεθνὲς κοινωνιολογικὸν συνέδριον μὲς ζήτησεν κατ' ὅς δειγμα τῆς ἀναπτύξεώς μας, τῆς κοινωνικῆς μας καταστάσεως, τί πρέπει νὰ στείλωμεν; Ὑποθετοὶ τὸ καλλίτερον νὰ στείλωμεν τὴν σειράν μιᾶς ἐφημερίδας: δύο-τριῶν ἐτών.

Ἄν ὅμως στείλωμεν τὴν «Ἑστία» φέρ' εἰπεῖν; Θὰ τοὺς γελάσωμεν. Πρέπει νὰ τοὺς στείλωμεν τοὺς «Καιροὺς», τὴν «Ἀστραπή», τὴν... τὴν... τὴν...

Αὐτὰ εἶναι τὰ κάτοπτρα τῆς ὑποστάσεώς μας, πολιτικῆς, κοινωνικῆς, θρησκευτικῆς, διανοητικῆς, ἠθικῆς. Θέλεις καὶ συμπέρασμα; Ἄν θελῃς νὰ μείνης δημοσιογράφος, κύριε Ἀλφά, κύριε Βῆτα, κύριε Χι, συμμορφώσου μετὰ τὸ γούστο τοῦ δημοῦ σου Ρωμηοῦ. Ἄλλως ν' ἀλλάξῃς δουλίτσα. Γιατί τὸ νὰ θέλῃς νὰ φτειάσῃς τοὺς Ρωμηοὺς γράφων τί κερδίζουν οἱ γκατροὶ καὶ τί δὲν τρώγουν οἱ δικηγόροι πηγαίνεις, ὅχι κατὰ διαδόλου, ἀλλὰ κατὰ Πτωχοκομείου!... ΤΙΜ. ΣΤΑΘ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΒΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κίосκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος, Ὁμιονίας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθιοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁφθαλματρεῖον), Σταθιοῦ Ὑπογείου σιδηροδρόμου (Ὁμιονία).

Ὁ ΝΟΥΜΑΣ δέχεται ἀπὸ τίς ἐπαρχίαις καὶ τριμήνους συνδρομητάς, μετὰ δύο δραχμῆς προπληρωτέας τὴν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΝΑ ΜΕΘΟΥΝΕ

κ' οἱ ὑπαξιωματικοὶ νὰ μεθοῦνε κ' οἱ καλόγεροι Κανέναν δὲν ἔμπορεῖ νὰ τοὺς ἐμπόδισῃ. Ἀνθρώποι εἶναι καὶ αὐτοί, καὶ σὰν ἄνθρωποι ἔχουν τὴς ἀδυναμίας τους, θάνατον δὲ ἐκεῖνος ποὺ θάρσῃ νὰ μᾶς πῇ πῶς ἡ στρατιωτικὴ ιστορίᾳ ἡ τὸ ρῆσος εἶναι ἱκανὰ νὰ σκοτώσῃ τὸ κτήνος ποὺ ὑπάρχει εἴτε ἀπὸ προγονικὰ ἀμαρτήματα εἴτε καὶ ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ ἀνατροπὴν τὴν ψυχὴν μερικῶν ἀνθρώπων.

Νὰ μεθοῦνε λοιπὸν καὶ οἱ πρῶτοι καὶ οἱ δεῦτεροι. Μὰ νὰ μεθοῦνε χωρὶς τὰ ξίφη τους οἱ πρῶτοι καὶ χωρὶς τὰ ρῆσα τους οἱ δεῦτεροι.

Μεθυσμένοι ἦτανε καὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ ποὺ ἐχτύπησαν τὸν ἀνώτερόν τους στὴν ὁδὸν Πειραιῶς, μεθυσμέος ἦτανε καὶ ὁ ρασοφόρος ποὺ ἐγύριζε τρικλίζοντας μέρα μεσημέρι, ὅπως ἐγραψαν οἱ ἐφημερίδες, στὴν ὁδὸν Αἰόλου, περιγέλως τῶν παιδιῶν καὶ ντροπίασμα τῆς θρησκείας.

ἂν πρέπει νὰ τα κάνω αὐτὰ ποὺ λές; ἢ ὄχι. Γιατί ἐγὼ ὄχι μονάχα τώρα, παρὰ ἡμουν πάντα τέτοιος, νὰ μὴν ἀκούω τίποτ' ἄλλο ὅξω ἀπὸ τὴν ἰδέαν ποὺ μοὺ φανῇ ἢ περὶ σωστή. ἐκεῖ ποὺ συλλογιέμαι. Κ' ἐκεῖνα ποῦλεγα τὰ περσμένα, δὲ μπορῶ τώρα, πῶς μοῦρθ' αὐτὸ τὸ ξαφνικόν, νὰν τὰ πετάξω στὴν πάντα, παρὰ καὶ τώρα ὅμοια ἀπάνου κάτου μοὺ φαίνονται καὶ τὰ ἴδια σὰν καὶ πρὶν παραδέχομαι καὶ τιμῶ. Ἀπ' αὐτὰ καλλίτερα ἂν δὲν ἔχομε νὰ λέμε σ' αὐτὴ τὴν περίστασιν, νὰ ξέρῃς καλὰ πῶς δὲ θὰ πάω μετὰ τὴν γνώμη σου, καὶ ἂν με πειότερες ἀκόμη μπαμπούλες ἢ δύναμη τῶν πολλῶν σὰν παιδιὰ μὲς φροδερὶζῃ, ρίχνοντα: κατὰμουτρά μας φυλακὰς καὶ θάνατους καὶ κατὰσχεσεις. Πῶς λές μποροῦμε καλλίτερ' αὐτὰ νὰν τὰ ἐξετάσουμε; Ὁραρῶ, ἂν πρῶτα πρῶτα πάρουμε νὰ δοῦμε αὐτὸ τὸ λόγο ποὺ λές: ἐσύ γιὰ τίς γνώμες τῶν πολλῶν, νὰ δοῦμε, κάθε φορὰ ἂν τὸ λέγαμε σωστὰ ἢ ὄχι, πῶς σ' ἄλλες γνώμες: πρέπει νὰ δίνῃ κανεὶς προσηχὴ καὶ σάλλες ὄχι. Ἡ μόνο πρὶν νὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ πεθάνω, τὸ βρῖσκामε σωστὸ, μὰ τώρα περὶ μιὰ χαρὰ φανερώθηκε, πῶς εἶσαι γιὰ νὰ γίνῃ λόγος τὸ λέγαμε, ἐνὸς στάλῃθαι ἦταν παιχιδὶ καὶ φλυαρία; Μάλιστα ἐπιθυμῶ, Κρίτων, νὰ ἐξετάσω μαζί μ' ἐσένα, ἂν ὁ λόγος αὐτός θὰ

Νὰ δῆτε τώρα! Ἄν οἱ ὑπαξιωματικοὶ δὲν εἶχαν κρεμασμένα τὰ σπαθιά στίς μέσες τους, δὲν θάγριεναν ὅταν τοὺς ἔκανε τὴν παρατήρησιν ὁ ἀνώτερός τους καὶ δὲν θὰ τὸν ἐστρωναν στὸ κυνήγι καὶ αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκά του Ἄν πάλι ὁ παπᾶς ἢ ὁ διάκος ἢ ὁ καλόγερος, καλὰ καλὰ δὲν θυμᾶμαι τί ἦτανε, ἄφηνε τὸ ρῆσος, στὴν κάμαρ' του πρὶν μπῇ σὴν ταβέρνα καὶ μπεκρολογήσῃ, κανέναν δὲ θὰ παραξενευότανε ἂν τὸν ἔβλεπε καὶ στὸ βούρκο ἀκόμα νὰ κυλιέται.

Ἀφῆστε ὅμως τοὺς ρασοφόρους κατὰ μέρος. Αὐτοὶ καὶ ἂν μεθύσουν, κανέναν κακὸ δὲν κάνουν. Μὰ οἱ κκ. σπαθοφόροι; Ἄ, γι' αὐτοὺς ἀλλάζει τὸ πρῶγμα. Τὸ μεθύσι τους ξεσπάει ὄχι μόνον στὴν ῥάχι τῆς πειθαρχίας, ἀλλὰ καὶ στὴν ῥάχι μας πολλὰς φορές. Βλέπετε, εἶναι αὐτὰ τ' ἀναθεματισμένα σπαθιά ποὺ ἄμα τύχη νῆναι καὶ μεθυμένα, βλαστῆμα τα! Δὲν ξέρουν τί κάνουν.

Ἐν αὐτὸ ἡ Πολιτεία ὀφείλει νὰ φοβῆται τοὺς στρατιωτικούς. Τὰ σπαθιά στὴν ὑπερησία. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν, λεπτοκαλαμμένο μπασιτουνάκι στὸ χέρι, ἀπὸ τὸ νεοσύλλεκτο ἴσα με τὸ στρατηγόν.

Δὲν θέλει, τῆς ἐρχεται ὁσχημα νὰ παλάξῃ τὰ πεζοδρόμια καὶ τίς ῥάχες μὲς ἀπὸ τὰ σπαθιά; Τότε ἂς ἐπιβίβῃ τὴν ὑποχρεωτικὴν σπαθοφορίαν σὲ ὅλους μας. Ἐτσι καὶ τὸ Κράτος μισθὰ προσιδῇ μὴν ὅσιν ἱσοτικωτῆται, καθαρῶς Μεσαιωνικὴν, καὶ τὰ σπαθιά τῶν στρατιωτικῶν μὲς ἢ ἐξουδετερωθῶν ἀπὸ τὸν πανσπερσισμόν αὐτόν.

ΕΝΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΟ

Ζήτημα ἀνακινήθηκε καὶ πάλι στίς στήλες τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων αὐτὲς τίς μέρες: Πρέπει νὰ δέρνουν ἢ πρέπει νὰ μὴ δέρνουν οἱ ἀστυνόμοι καὶ οἱ ἀστυφύλακες;

Ἀπὸ μιὰ ἀστυνομικὴ σφαλιχὰ ἔμεινε ἀλλος ἓνας νέος: ἓνα ὀλόκληρο μῆνα. Ὅσο δύνατ' ἔχει ἦταν ἡ σφαλιχὰ καὶ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτη ἀκόμα, δὲν θάχανε τὴ λαλιά του, ἂν δὲν ἦταν ὑστερικός. Ἐτσι εἶπεν ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἀποδείχτηκαν σωστὰ τὰ λόγια τῆς, ἀπὸ ἓ νέος ἐγιατρεύθηκε μόλις τοῦγινε κάποια ἀντινευρασθενικὴ θεραπεία.

καὶ γιὰ δικὸν μας, τῶν φίλων σου, λογαριασμόν ντρέπομαι, μήπως φανῇ πῶς ὅλη αὐτὴ ἡ δική σου ὑπόθεσις πῆρε τέλος ἀπὸ κάποια δική μας ἀνανδρία: καὶ ἡ ἀγωγή ποὺ ἔγινε, ἐνῶ μποροῦσε νὰ μὴ γίνῃ, καὶ ἡ διαδικασία, ὅπως ἔγινε, καὶ αὐτὸ τώρα τὸ τελευταῖον, τὸ τρανότερον ὅλης τῆς κομωδίας: νὰ φαινόμεσθε δηλ. πῶς ἀπὸ κάποια μας λιγοθυμία καὶ ἀνανδία βγάλαμε τὴν οὐρά μας ὅξω καὶ δὲ σὲ γλυτώσαμε. οὔτε σὺ τὸν ἐαυτόν σου, ἐνῶ ἦταν τρόπος καὶ μποροῦσε νὰ γίνῃ, καὶ λιγάκι μόνο ἂν ἤθελες νὰ ὀφελῇθαι ἀπὸ μᾶς. Αὐτὰ λοιπόν, Σωκράτη, κύττα μήπως, ἐξὸν τὴν καταστροφὴν, μὲς φέρουν καὶ ντροπὴ καὶ σὲ σένα καὶ σὲ μᾶς. Γι' αὐτὸ σκέψου, ποῦ σοὺ λέω. Κι' οὔτε νὰ σκέφτεσαι περὶ εἶναι ὥρα, παρὰ νᾶχῃς σκεφτῇ. Δὲ χρειάζεται πολλὴ συλλογὴ ἐδῶ: γιὰτί ὡς τὴν αὐριανὴν νύχτα ὅλ' αὐτὰ πρέπει νὰ πάρουν τέλος. Ἄν περιμένουμε λίγο ἀκόμα, δὲ θὰ μπορεῖ περὶ καὶ δὲ θάνη τρόπος. Ἐν αὐτὸ μετὰ κάθε τρόπο, Σωκράτη, ἔλ' ἄκου με ποῦ σοὺ μιλῶ καὶ μὴν κάνῃς ἄλλοιως: γιὰ δόμα τοῦ Θεοῦ.

VI. Σ. Φίλε μου Κρίτων, τί νὰ σοὺ πῶ; Ἡ προθυμία σου πολὺ θάρσῃ, ἂν εἶχε καὶ κάποια ὀρθότητά: εἶδεν ὅσο μεγαλῆτερη εἶναι τόσο περὶ δυσκολοκονόμητη. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐξετάσουμε,

μοὺ φανῇ κάπως ἄλλοιότικος: τώρα στὴ θέσιν ποῦμαι, ἢ ὁ ἴδιος, καὶ ἂν θὰ τὸν ἀφίσουμε νὰ πάρῃ στὸ καλὸ ἢ θάκούσουμε τί μᾶς λέει. Καὶ νομίζω ἔτσι δὲ διατυπώνουνται οἱ λόγοι αὐτοὶ ἀπὸ κείνους ποῦχεν τὴν ἰδέαν πῶς κατὰ λέγουν, καθὼς καὶ ἐγὼ τώρα ἔλεγα: πῶς ἀπὸ τίς γνώμες τοῦχουν οἱ ἄνθρωποι, πρέπει γι' ἄλλες νὰ νοιάζομασθε, καὶ γι' ἄλλες ὄχι. Τοῦτο, Κρίτων, στὸ ἑσὺ σοῦ, σοὺ φαίνεται πῶς δὲν τὸ λένε σωστὰ; Γιατί ἐσύ, ὅσο μπορεῖ νὰ ξέρῃ ἄνθρωπος, εἶσαι ὅξω ἀπὸ τὸ φόβον νὰ πεθάνῃς αὐτοῦ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σὲ ξεγελάσῃ σοφοὶ ποὺ εἶναι μπρός σου. Σκέψου το λοιπόν: σοὺ φαίνεται ὄχι πολὺ σωστὰ νὰ λένε, πῶς πρέπει νὰ τιμᾷ κανεὶς ὄχι ὅλες τίς γνώμες τῶν ἀνθρώπων, παρὰ ἄλλες: νὰ τιμᾷ, καὶ ἄλλες ὄχι; Κι' οὔτε ὅλων, παρὰ μερικῶν μόνον, καὶ μερικῶν ὄχι; Τί λές; Αὐτὰ δὲν τὰ λένε καλὰ;

Κ. Καλὰ.

Σ. Λοιπὸν νὰ τιμᾷμε πρέπει τίς καλὰς, μὰ ὄχι καὶ τίς στραβὰς:

Κ. Ναι.

Σ. Καὶ καλὰς δὲν εἶναι οἱ γνώμες τῶν γνωστικῶν, καθὼς στραβὰς τῶν ἀμυκλῶν:

Κ. Πῶς δὲν εἶναι;

ὁκλουθεῖ!